

és nélküle a náci hadigépezetet működtető romániai olajmezőket sem tarthatták volna. Hitler joggal aggodalmaskodott, hogy megismétlődhet az olasz eset, és Magyarország netán kapitulál. A vezérkar ezért 1943. szeptember 30-án elkészítette Magyarország megszállásának és lefegyverzésének tervét,⁸² melynek kidolgozásában Maximilian von Weichs tábornagy is részt vett, akit az előző hónapban neveztek ki a délkelet-európai német haderő főparancsnokává. A katonai terv kíséretében új politikai irányvonal lépett érvénybe. Veesenmayert még ugyanebben a hónapban újból Magyarországra küldték, hogy „a helyszínen tanulmányozza, miként volna a gyakorlatban megnövelhető a német befolyás a magyarországi belpolitikai fejleményekben”⁸³.

Veesenmayer második magyarországi küldetése

Veesenmayer 1943. december 10-én készítette el második jelentését, és az megerősítette Hitler Magyarországgal kapcsolatos gyanúját. Sötét képet festett Magyarországról mint szövetségesről, és egész sor előterjesztést tett arra nézve, miként lehetne a helyzeten „javítani”. A javítást úgy képzelte el, hogy Horthyt gyengeségei ellenére is meg kellene hagyni a helyén. Nem sokat tévedett, amikor úgy jellemezte a kormányzót, hogy alapvetően jó katona, de „csapnivaló politikus”, aki „nem ért semmit sem a bel-, sem a külpolitikából”.

Előrevetítvén a német megszállást, azt állította, hogy „a magyar probléma minden vonatkozásban a lehető legtökéletesebben megoldódik”, ha Horthyt „kiszabadítják környezetének karmaiból”, és a „Führer katonájává teszik”. Horthynak olyan tanácsadókra van szüksége, mint „a Führer, a Birodalom és a Birodalom olyan megbízottja, aki hivatása magaslatán áll”. A zsidókérdéssel kapcsolatban leszögezte, hogy „az első számú ellenség a zsidóság, az 1,1 milliónyi zsidóság ugyanannyi szabotört jelent... és a bolsevikok szálláscsinálóit kell látni bennük”.

Veesenmayer három mellékletet fűzött a jelentéshez. Az elsőben Bethlennel folytatott megbeszéléséről számolt be, a másodikban arról, hogy mit tárgyalt a németbarát Jurcsek Béla közellátási minisztériumi államtitkárral, a harmadikban részletesen leírta, hogyan képzei a belenyúlást a magyar ügyekbe. Azt javasolta, hogy szünet nélkül és fokozódó hevességgel bírálják a kormányt a zsidókérdés kezelése tárgyában, közben pedig biztosítsák Horthyt afelől, hogy az „udvari zsidókat” majd megkímélik. Leszögezte továbbá, hogy „a korábbi egyeztetett terv alapján haldéktalan cselekvésre van szükség a zsidókérdésben”⁸⁴.

Veesenmayer budapesti tartózkodása idején a magyar kormány újabb fejfájást okozott a németeknek. 1943. december 14-én megkezdődött